

Предъ колибата стояла неговата баба, която отначало не могла да го познае. Набърже той ѝ разказалъ, отъ що подмладѣлъ, и изпратилъ и нея да се напие отъ сжщото изворче. Тя отишла.

Мжжътъ ѝ останалъ вжщи да я чака. Докато тя се върне, той накичилъ и украсилъ тѣхната бедна колиба съ цвѣтя и зеленина като за голѣмъ празникъ: ще празнуватъ празника на тѣхното подмладяване.

Чака мжжътъ, да се върне бабата подмладена, чака, а тя не идва. Взело да се мръква. Обезпокоенъ, той тръгналъ къмъ изворчето да я дири. Когато наближилъ, вижда край него, вмѣсто подмладена баба, едно дете, седи тамъ самъ на тревата и плаче — не знае, какво да прави и нажде да върви. Като се взрѣлъ въ него, позналъ, че това е сжщата негова баба, която, отъ желание да стане все по-млада, изпила толкова много глѣтки вода, че се превърнала на дете.

— Безумнице такава, започналъ да я гълчи мжжъ ѝ, добре, че не си пила още, иначе щѣше да се превърнешъ на неродено дете.

Нѣмало какво да прави. Той взелъ детето-баба, занесълъ го въ колибата си и почналъ да я гледа така, както се отглеждатъ малкитѣ деца.

Д. Чолаковъ

ПЪРВИЯТЪ ЗВЪНЕЦЪ

Измина се хубавата лѣтна ваканция. Настѣпи новата учебна година. Училищниятъ дворъ отново се изпълни съ своитѣ весели любимци. Викове, смѣхове и закачки цепятъ въздуха. Но, ето, разнася се пакъ стариятъ, прегракналъ, но твърде милъ гласъ на звънеца. Звънъ, който ни напомня за радостния и задруженъ животъ, прекаранъ между весели другари и добри наставници. Звънъ, който ще звучи въ ушитѣ ни до най-дълбока старостъ и ще ни напомня за младитѣ и за безгрижнитѣ ни години, преживѣни въ училище подъ грижитѣ на мили родители и на добри възпитатели.

Денница